

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2020
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 63/2019
populárny názov	Posúdenie charakteru zodpovednosti za škodu
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Posúdenie otázky, o aký druh zodpovednosti ide v prípade už konkrétneho a judikovaného nároku na náhradu škody uplatneného podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka možno posudzovať nielen podľa jeho povahy obchodnoprávneho záväzku, ktorá svedčí v prospech objektívnej zodpovednosti, ale je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, napríklad odôvodnenie rozsudku, ktorým bol nárok judikovaný a ktoré indikuje možnosť posúdenia zodpovednosti za škodu ako subjektívnej zodpovednosti.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol oprávneným v exekučnom konaní proti povinnej ako bývalej konateľke obchodnej spoločnosti. Exekučným titulom, na podklade ktorého sa viedlo exekučné konanie, bol rozhodcovský rozsudok. Obchodná spoločnosť nezaplatila právnomu predchodcovi sťažovateľa za dodaný tovar a sťažovateľ (ako postupník pohľadávky, pozn.) uplatnil na rozhodcovskom súde proti povinnej nárok na náhradu škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Z dôvodu, že povinná dobrovoľne nespĺnila povinnosť uloženú rozhodcovským rozsudkom, sťažovateľ podal Okresnému súdu Banská Bystrica návrh na vykonanie exekúcie. Napadnutým uznesením rozhodol okresný súd vyšším súdnym úradníkom tak, že návrh na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.
z odôvodnenia	Uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom obsahovalo argumentáciu, že na majetok povinnej bol vyhlásený konkurz s tým, že sťažovateľovu pohľadávku možno uplatniť len v konkurze, preto návrh na vykonanie exekúcie zamietol. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol s tým, že vzhľadom na objektívnu zodpovednosť za škodu v Obchodnom zákonníku sa zavinenie neskúma a rovnako ani § 135a Obchodného zákonníka nevyžaduje úmyselné zavinenie dlžníka. Z týchto dôvodov pohľadávka zo zodpovednosti konateľa za škodu podľa § 135a Obchodného zákonníka nie je nedotknutou pohľadávkou podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze.

K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením okresného súdu

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spochybňuje právny názor okresného súdu, podľa ktorého nárok na náhradu škody podľa § 135a Obchodného zákonníka nie je nedotknutou pohľadávkou podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Podľa okresného súdu ide o prípad objektívnej zodpovednosti za škodu v Obchodnom zákonníku, keď sa zavinenie neskúma a nevyžaduje sa úmyselné zavinenie dlžníka. Sťažovateľ namieta, že okresný súd nijako nezohľadnil právne závery rozhodcovského súdu v rozhodcovskom rozsudku, z ktorých vyplýva, že povinná spôsobila škodu úmyselným konaním. Sťažovateľ tiež spochybňuje možnosť exekučného súdu preskúmavať nespotrebitel'ský rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti teda v jednej rovine zjavne argumentoval všeobecne tak, že zodpovednosť za škodu v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka je prípadom zodpovednosti, kde sa vyžaduje zavinenie vo forme úmyslu. V druhej rovine argumentoval, že konkrétne v jeho prípade rozhodcovský súd ustálil zavinené konanie povinnej – konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom, ktoré viedlo ku škode, ktorú si sťažovateľ uplatnil žalobou doručenou rozhodcovskému súdu. Okresný súd v napadnutom uznesení zodpovedal len prvú námietku, keď uviedol, že v prejednávanej veci ide o zodpovednosť za škodu vyplývajúcu z obchodnoprávneho vzťahu a v zmysle Obchodného zákonníka ide o objektívnu zodpovednosť za škodu, kde sa neskúma zavinenie.

Okresný súd na druhú námietku sťažovateľa v napadnutom uznesení nereagoval. Nijakým spôsobom sa nevysporiadal s tým, či z hľadiska posúdenia pohľadávky podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze je relevantné, ak rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku konštatuje určitú formu zavinenia dlžníka (žalovaného) v prípade, ktorý eventuálne spadá pod režim objektívnej obchodnoprávnej zodpovednosti. Ústavný súd sa domnieva, že táto námietka sťažovateľa bola relevantná a priamo súvisela s predmetom prejednávanej veci z toho hľadiska, či v exekúcii vymáhaný nárok možno vzhľadom na špecifikované odôvodnenie rozhodcovského rozsudku považovať za nedotknutú pohľadávku v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Uvedená námietka sa bezprostredne dotýka výkladu § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Z výkladu realizovaného okresným súdom je zrejmé, že pri posúdení pohľadávky považoval za relevantnú výlučne jej zákonnú povahu, neskúmal však to, že konkrétne skutkové zistenia v odôvodnení rozhodcovského rozsudku indikovali záver o zavinení povinnej. V tomto smere je preto napadnuté uznesenie nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené, keďže okresný súd nedal odpoveď na podstatnú a relevantnú námietku sťažovateľa uplatnenú v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre týkajúcej sa práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6

	<p>ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).</p> <p>Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia dospel k záveru, že okresný súd neodôvodnil napadnuté uznesenie riadne a dostatočne, preto napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou okresného súdu bude posúdiť všetky námietky sťažovateľa a vo veci opäť rozhodnúť a svoje právne závery riadne a dostatočne odôvodniť.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli.</p> <p>Uznesenie okresného súdu zrušuje a vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva právo na náhradu trov konania.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>pohľadávka</p> <p>osoba-právnická</p> <p>náhrada škody (ujma)-majetková ujma</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>exekúcia-nepripustnosť exekúcie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>exekúcia-exekučné konanie</p> <p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-účinky vyhlásenia konkurzu</p> <p>osoba-štatutárny orgán spoločnosti</p>

spisová značka	I. ÚS 337/2019
populárny názov	Úprava styku rodičov a detí
sudca spravodajca	Ivan Fiačan
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý pri otázke úpravy styku otca s maloletými deťmi zohľadnil, kto z rodičov inicioval odsťahovanie dieťaťa niekoľko sto kilometrov od druhého rodiča bez súhlasu tohto rodiča - otca dieťaťa. Pokiaľ neboli v konaní tvrdené, ani preukázané závažné dôvody na takýto krok, ako napríklad ochrana fyzickej integrity dieťaťa alebo rodiča v prípade domáceho násillia, súd mohol styk upraviť tak, aby obaja rodičia boli

	rovnomerne zaťaženie výdavkami spojenými so zabezpečením styku otca s deťmi a teda, aby rodič, ktorý dieťa premiestnil, z tejto situácie neprímerane neprofitoval.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je otcom dvoch maloletých detí. Na Okresnom súde Bratislava I prebieha konanie o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletým deťom. Úprava práv a povinností rodičov voči maloletým deťom na čas do rozvodu bola upravená rozsudkom Okresného súdu Poprad v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove. Na návrh matky rozhodol Okresný súd Poprad namietaným uznesením tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk otca s maloletými deťmi do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I vo veci samej, t. j. o rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletým deťom. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným uznesením tak, že rozšíril styk otca s maloletými deťmi v porovnaní s rozhodnutím Okresného súdu Poprad. Do vydania napadnutých rozhodnutí boli maloleté deti v striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov.
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ namietal rozhodnutia okresného a krajského súdu, ústavný súd uznesením prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rozsahu týkajúceho sa namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 8 ods. 1 Dohovoru rozhodnutím krajského súdu a vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu okresného súdu ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci.</p> <p>K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 8 ods. 1 Dohovoru uznesením krajského súdu</p> <p>Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa v rozsahu, v akom bola prijatá na ďalšie konanie, tvorí namietané porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bol upravený styk sťažovateľa s jeho maloletými deťmi. Toto rozhodnutie považuje sťažovateľ za nezákonné a neústavné, keďže nerešpektuje legislatívu a aktuálnu judikatúru a nezákonne obmedzuje sťažovateľa vo výkone jeho rodičovských práv vo vzťahu k deťom. Namietané rozhodnutie malo rovnako negatívne zasiahnuť do práva sťažovateľa na súkromný život, do jeho pracovnej sféry, sťažuje styk otca s deťmi a obmedzuje jeho rozsah najmä z dôvodu veľkej vzdialenosti bydliska matky a sťažovateľa, ktorá je 350 km a ktorú zaviniła matka. Sťažovateľ poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 153/16 z 26. júla 2016 a sp. zn. I. ÚS 955/15 zo 14. marca 2017, z ktorých zdôraznil hlavne záver, že dieťa má právo udržiavať pravidelný osobný kontakt s rodičmi, že rodičia majú právo zásadne rovnakou mierou sa podieľať na starostlivosti a výchove dieťaťa a je nespravodlivé, aby jeden z rodičov profitoval z nezákonného premiestnenia dieťaťa do 200 km vzdialeného miesta.</p> <p>Po dôkladnom preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sa dočasne upravujú pomery medzi účastníkmi konania (stranami sporu), ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu do veľkej miery reflektovalo odvolacie námietky sťažovateľa. Krajský súd konštatoval, že vzhľadom na začínajúcu školskú dochádzku maloletého ktorou pri podaní návrhu na vydanie neodkladného opatrenia argumentovala matka, bolo potrebné upraviť styk s otcom, ktorý sa pôvodne začínal stredou uprostred pracovného týždňa. Avšak dal za pravdu sťažovateľovi, že obmedzenie jeho styku s deťmi, ku ktorému v dôsledku uznesenia okresného súdu došlo, nebolo namieste, a preto krajský súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, upravil intervaly styku od piatku 14.00 h až do nedele 14.30 h a skrátenie časového intervalu, ktorý sa pôvodne začínal už v stredu, kompenzoval pridaním ďalšieho víkendu raz za dva mesiace, keď sa sťažovateľ môže s maloletými deťmi stretnúť. Pri svojom rozhodnutí vzal do úvahy aj závery citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky a vzdialenosť medzi bydliskami sťažovateľa a matky</p>

	<p>maloletých detí a upravil, že každý páry týždeň pri návrate detí do miesta bydliska matky si ich matka vyzdvihne v bydlisku sťažovateľa, t. j. v aby obaja rodičia boli rovnomerne zaťažení výdavkami spojenými so zabezpečením styku sťažovateľa s deťmi. Zároveň krajský súd opätovne upravil styk sťažovateľa s deťmi aj počas vianočných a veľkonočných sviatkov a letných prázdnin, ktoré bez odôvodnenia okresný súd vo svojom uznesení neuviedol a ktoré predstavovali výrazné obmedzenie styku sťažovateľa s deťmi.</p> <p>Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti zohľadnil osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Sťažovateľova argumentácia v jeho ústavnej sťažnosti je namierená hlavne na ním vnímanú nespravodlivosť úpravy styku a jeho nesúhlas s takouto úpravou. Avšak skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, nepostačuje na prijatie záveru, že jeho rozhodnutím skutočne došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo svojvôle, ktoré by bolo možné považovať za procesný excés. Krajský súd vzal do úvahy aj judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, na ktorú sťažovateľ odkazoval, upravil miesto odovzdania detí pri ich návrate do bydliska matky v prospech sťažovateľa, akceptoval odvolacie tvrdenia sťažovateľa, keď kompenzoval zníženie počtu dní počas pracovného týždňa pridaním víkendy v každom nepárnom mesiaci, opätovne upravil styk cez sviatky a prázdniny. Navyše keď sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo tým, že krajský súd nezohľadnil pri svojom rozhodnutí legislatívu, v ústavnej sťažnosti ani nenaznačil, k porušeniu akého ustanovenia právneho predpisu malo napadnutým rozhodnutím krajského súdu dôjsť. Keďže sťažovateľ svoje tvrdenie bližšie nešpecifikoval, nebolo možné zo strany ústavného súdu sa touto námietkou zaoberať. Vzhľadom na uvedené a zdržanlivosť ústavného súdu v otázke posudzovania neodkladných opatrení ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom predostreté argumenty nedosahujú takú intenzitu, v dôsledku ktorej by bolo možné spochybniť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého uznesenia. Porušenie čl. 8 ods. 1 dohovoru, ktorý upravuje právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta len v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a argumentuje nezákonnosťou a neústavnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo v rámci argumentov sťažovateľa k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, k rovnakému záveru dospel aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 8 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, nevyhovet.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnej sťažnosti nevyhovuje.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 153/16 rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 955/15</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>kľúčové slová</p>	<p>maloletý-úprava práv a povinností k maloletému dieťa-úprava práv a povinností k maloletému predbežné opatrenie dieťa-záujem dieťaťa</p>

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 443/2019
populárny názov	Ponuková povinnosť pri skončení pracovného pomeru
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	19.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V prípade skončenia pracovného pomeru z dôvodu nabytočnosti má zamestnávateľ ponukovú povinnosť aj voči zamestnancovi, ktorý je práceneschopný a to z dôvodu vytvorenia rovnakých podmienok na prijatie rozhodnutia vykonávať ponúknutú prácu pre zamestnávateľa v porovnaní s ostatnými zamestnancami a dodržania zásady rovnakého zaobchádzania. Opačné konanie zamestnávateľa nesie znaky diskriminácie a je v rozpore s dobrými mravmi.
skutkový stav a základné fakty	Navrhovateľka sa na Okresnom súde Trenčín proti sťažovateľke domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd čiastočným rozsudkom určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné. Proti označenému rozsudku podala odvolanie sťažovateľka. Krajský súd v Trenčíne uznesením označený rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozsudkom žalobu v celok rozsahu zamietol. Proti druhému rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie. Krajský súd rozsudkom druhý rozsudok okresného súdu potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania zmenil. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie. Napadnutým uznesením Najvyšší súd SR rozhodol, že rozsudok krajského súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd sa vo svojom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a že jeho rozsudok spočíva na nesprávnom posúdení veci.
z odôvodnenia	Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, svojvoľné a porušujúce princíp právnej istoty. K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením najvyššieho súdu V danej veci sťažovateľka ukončila výpoveďou pracovný pomer so zamestnankyňou (žalobkyňou) z dôvodu nadbytočnosti, keďže došlo k zrušeniu referátu, na ktorom táto pracovala ako vedúca. Podstatnú právnu otázku v danej veci predstavuje to, či sťažovateľka mala ponukovú povinnosť voči žalobkyni aj v čase, keď táto bola práceneschopná (ako to tvrdí žalobkyňa), alebo až po skončení jej práceneschopnosti (ako to tvrdí sťažovateľka). Krajský súd, ktorý prvý rozsudok okresného súdu, ktorým bolo žalobe vyhovené, zrušil, dospel k záveru, že ak žalobkyni nebolo ponúknuté iné voľné pracovné miesto počas jej práceneschopnosti, nemožno uvažovať o jej diskriminácii, pretože ponuková povinnosť počas pracovnej neschopnosti neexistuje. Z hľadiska ponukovej povinnosti zamestnávateľa je významné iba to, či zamestnávateľ mal voľné pracovné miesta v čase, keď dal zamestnancovi výpoveď. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia k tejto otázke uviedol, že napriek tomu, že pre posúdenie splnenia hmotnoprávnych podmienok výpovede zamestnávateľa je rozhodujúci stav v čase výpovede, predsa len nie sú celkom bez právneho významu aj okolnosti, ktoré predchádzajú doručeniu výpovede zamestnancovi. Zákonník práce síce umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet a kvalifikačné zloženie svojich zamestnancov tak, aby to zodpovedalo jeho potrebám, na druhej strane ale aj realizácia tejto možnosti zamestnávateľa nesmie mať znaky

	<p>diskriminácie. I keď o nadbytočnosti konkrétneho zamestnanca rozhoduje výlučne zamestnávateľ, je povinný dbať o to, aby všetkým dotknutým zamestnancom nachádzajúcim sa v rovnakej situácii vytvoril rovnaké podmienky pre prijatie ich osobného rozhodnutia a aby im dal rovnakú možnosť ponúkané miesto buď prijať alebo neprijať, prípadne sa rozhodnúť inak. Zamestnávateľ teda aj v čase pred výberom konkrétneho nadbytočného zamestnanca musí konať v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania a žiadneho zamestnanca nesmie v porovnaní s inými zamestnancami diskriminovať. Tým, samozrejme, nie je v ničom popreté ani obmedzené jeho finálne oprávnenie rozhodnúť o výbere toho zamestnanca, ktorý je preň nadbytočný. Odvolací súd vychádzal z toho, že rozhodnutím rektora žalovanej bolo zrušených viacero miest, pracovné miesta boli postupne obsadzované, pričom žalobkyni nebolo ponúknuté žiadne z nich, lebo bola práceneschopná. Z uvedených zistení vyvodil, že konanie žalovanej nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Týmto právnym záverom sa ale odvolací súd zreteľne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, konkrétne od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo 39/2003. Pokiaľ žalovaná konala voči žalobkyni - z dôvodu jej momentálne nepriaznivého zdravotného stavu - v tom istom čase a mieste odlišne ako voči iným zamestnancom, nevytvorila žalobkyni rovnakú možnosť prijať osobné rozhodnutie v situácii, ktorá nastala po rozhodnutí o organizačnej zmene; konanie žalovanej malo teda znaky diskriminácie a rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že na uvedenom právnom závere najvyššieho súdu nemožno badať sťažovateľkou tvrdené známky svojvôle či arbitrárnosti. Pokiaľ sťažovateľka skutočne konala voči žalobkyni v tom istom čase a mieste odlišne ako voči iným zamestnancom (iba) z dôvodu jej momentálne nepriaznivého zdravotného stavu, záver najvyššieho súdu o tom, že takéto konanie by vykazovalo znaky diskriminácie a rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania, z ústavnoprávneho pohľadu jednoznačne obstojí.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	rozhodnutí NS SR sp.zn. 4 Cdo 39/2003
súvisiace právne predpisy	zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dovolenie-dovolacie dôvody práca, pracovný pomer-skončenie dovolenie-prípustnosť

spisová značka	I. ÚS 481/2019
populárny názov	Náhrada škody v trestnom konaní
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	26.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a

	<p>slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>V rámci trestného konania sa o nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom rozhoduje v tzv. adhéznom konaní, ktoré sa považuje za súčasť trestného konania. Osobitosťou adhézneho konania je, že o návrhu poškodeného sa rozhoduje s použitím hmotného práva iného právneho odvetvia ako trestného práva (prevažne občianskeho – civilného práva), ale vždy s aplikáciou ustanovení Trestného poriadku. Všeobecný súd musí v adhéznom konaní v rámci trestného konania prihliadať aj na skutočnosť, či svojim rozhodnutím o náhrade škody neporuší zásadu ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci), a teda rozhodne vo veci, rozhodnutiu ktorej bráni prekážka veci rozsúdenej (rei iudicatae).</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Okresný súd trestným rozkazom uznal odsúdenú vinnou zo spáchania zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. b) a ods. 5 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za ktorý ju odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmieneným odložením jeho výkonu na skúšobnú dobu jedného roka. Zároveň okresný súd zaviazal odsúdenú zaplatiť sťažovateľovi ako poškodenému riadne a včas uplatnenú náhradu škody, ktorú mu trestným činom spôsobila. Na základe odporu podaného sťažovateľom okresný súd zrušil trestný rozkaz vo výroku o náhrade škody a poškodeného sťažovateľa odkázal s nárokom na jej náhradu na civilný proces. Výrok o vine a treste už uvedeného trestného rozkazu ostal nedotknutý.</p>
z odôvodnenia	<p>K porušeniu sťažovateľom označených práv malo podľa jeho slov dôjsť predovšetkým tým, že okresný súd prekvapivo vo veci vydal trestný rozkaz, ktorý z dôvodu začatého hlavného pojednávania byť vydaný nemohol. Okresný súd takisto nerešpektoval rovné postavenie strán v konaní pred súdom, pričom znevýhodňoval sťažovateľa, nabúral právnu istotu a legitímne očakávania sťažovateľa nerešpektovaním judikatúry a tiež zásadným vybočením pri ukladaní sankcií, čím v konečnom dôsledku zmaril možnosť sťažovateľa na dosiahnutie odškodnenia od odsúdenej.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy</p> <p>Sťažovateľ namietal, že trestná vec vedená okresným súdom bola po podaní obžaloby pridelená pôvodnému sudcovi, ale konal o nej trojčlenný senát s ďalšími dvomi prísediacimi, avšak od zmeny osoby zákonného sudcu, po tom, ako bol pôvodný zákonný sudca preložený na súd vyššieho stupňa, konal sudca okresného súdu, ktorému bola následne vec prerozdelená, už ako samosudca, čím došlo k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy.</p> <p>Zmena v osobe zákonného sudcu bola v tomto prípade vykonaná v súlade so zákonom a s rozvrhom práce, keďže preložením na všeobecný súd vyššieho stupňa došlo k potrebe vykonania zmeny v osobe zákonného sudcu v prejednávanej trestnej veci, pritom k zmene sudcu došlo na základe opatrenia predsedu okresného súdu a vec bola prerozdelená náhodným výberom, ktorý bol a je sudcom vykonávajúci funkciu sudcu na príslušnom okresnom súde.</p> <p>Ďalej išlo o trestnú vec, o ktorej v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy má konať a rozhodnúť samosudca. Sťažovateľ síce zastával iný názor, avšak neodôvodnil ho opretím o konkrétne ustanovenie procesnoprávneho predpisu, ktoré by jeho názor podporilo, ale tým, že po podaní obžaloby vo veci konal senát, a tak mal po zmene v osobe zákonného sudcu naďalej byť vo veci činný senát. Spôsob prerozdelenia spisu ako taký sťažovateľ nenamietal. Neatakoval ani to, že vec patrila do právomoci samosudcu.</p> <p>V danom prípade podľa názoru ústavného súdu nevznikla žiadna pochybnosť o objektivite alebo transparentnosti postupu pri prerozdelení trestnej veci týkajúcej sa sťažovateľa novému zákonnému sudcovi. Nevzniklo ani žiadne podozrenie z</p>

ovplyvňovania náhodného pridelenia veci pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom. K zmene v osobe zákonného sudcu tak došlo v súlade so zákonom o súdoch a rozvrhom práce.

K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd v danom trestnom konaní rozhodol v merite veci trestným rozkazom, ktorý však podľa jeho názoru vydaný byť nemal a nemohol, pretože išlo o vec, v ktorej už bolo začaté hlavné pojednávanie (§ 255 ods. 1 Trestného zákona) a v takom prípade už rozhodnutie v merite veci formou trestného rozkazu neprichádza do úvahy. Správnosť svojho názoru sťažovateľ oprel o konkrétny judikát najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tz 130/74 z 1. augusta 1974, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 4/1975, ktorého závery vyznievajú presne v ním prezentovanom zmysle, t. j. že „vydanie trestného rozkazu neprichádza do úvahy po začatí hlavného pojednávania (§ 205 ods. 1 Trestného poriadku)“, v súčasnosti § 255 ods. 1 Trestného poriadku.

Pri rešpektovaní názoru, že okresný súd, resp. vo veci konajúci samosudca nemohol vydať trestný rozkaz vzhľadom na skutočnosť reálneho začatia hlavného pojednávania (odhliadnuc pritom od istej relatívnej precedenčnej záväznosti rozhodnutia najvyššieho súdu z 1. augusta 1974 hoc aj uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ako aj od toho, že sice z formálneho hľadiska došlo k začatiu hlavného pojednávania, avšak k prejednaniu veci na ňom nedošlo, keďže sa ho žiadna zo strán konania okrem prokurátora okresnej prokuratúry nezúčastnila a toto bolo ihneď odročené), sa argumentácia sťažovateľa prima facie javí ako relevantná, evokujúca zásah do základných práv sťažovateľa. Ústavný súd však zisťoval, či iný postup okresného súdu, a to taký, ktorý sťažovateľ očakával ako legitímny a podľa neho jediný legálny, by bol spôsobilý priniesť iné, pre sťažovateľa priaznivejšie, a teda vo vzťahu k jeho základným právam ústavne konformnejšie, rozhodnutie.

Ústavný súd preto v ďalšom zisťoval, či by sťažovateľom očakávaný postup okresného súdu spočívajúci vo vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní a následnom vyhlásení rozsudku, odvolanie proti ktorému, čo sa týka výroku o náhrade škody, nemusí (aj keď môže) so sebou priniesť také isté účinky ako odpor proti trestnému rozkazu v tom istom výroku, mohol (aj keď určite nie musel) priniesť ním predvídaný výsledok, t. j. regulárne prikázanie nahradiť mu škodu odsúdenou v trestnom konaní.

Za veľmi podstatnú okolnosť ústavný súd v danej veci považoval sťažovateľom uvedenú skutočnosť, že o nároku na náhradu škody, ktorú si sťažovateľ uplatnil aj v trestnom konaní, bolo rozhodnuté v už civilnom konaní rozsudkom Okresného súdu Košice II v spojení s rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo v podstate sťažovateľovi vyhovené a na základe ktorého bola proti odsúdenej vedená exekúcia. Z prílohy predloženej ústavnému súdu sťažovateľom vyplýva, že v uvedenom civilnom konaní a napadnutom trestnom konaní išlo o tie isté strany konania a ten istý konkrétny nárok v jeho rovnakej sume. Ústavný súd vzhľadom na absenciu jednak potreby a jednak adekvátnych informácií v ústavnej sťažnosti nezisťoval, či zo strany sťažovateľa došlo k riadnemu uplatneniu náhrady škody v trestnom konaní spôsobom predpokladaným zákonom, ale čo je podstatné, skúmal, či skoršie rozhodnutie o uplatnenom nároku v civilnom konaní netvorilo prekážku pre rozhodnutie o ňom aj v trestnom konaní.

V rámci trestného konania sa o nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom rozhoduje v tzv. adhéznom konaní, ktoré sa považuje za súčasť trestného konania a splýva s ním, najmä pokiaľ ide o dokazovanie, nie

je však jeho samostatnou – nejakým spôsobom oddelenou časťou, ale konanie a rozhodovanie v ňom prebieha kontinuálne ako súčasť súdneho trestného konania, resp. konania a rozhodovania o vine, resp. nevine obžalovaného. Osobitosťou adhézneho konania je, že o návrhu poškodeného sa rozhoduje s použitím hmotného práva iného právneho odvetvia ako trestného práva (prevažne občianskeho – civilného práva), ale vždy s aplikáciou ustanovení Trestného poriadku (nemožno použiť napr. ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku). Z uvedeného je evidentné, že napriek zneniu ustanovenia § 287 ods. 1 Trestného poriadku musí všeobecný súd v adhéznom konaní v rámci trestného konania prihliadať aj na skutočnosť, či svojim rozhodnutím o náhrade škody neporuší zásadu ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci), a teda rozhodne vo veci, rozhodnutiu o ktorej bráni prekážka veci rozsúdenej (rei iudicatae). V danej veci bolo o sťažovateľom uplatnenom nároku rozhodnuté v civilnom konaní, pritom nevznikla žiadna pochybnosť, že tak v civilnom, ako aj trestnom konaní a v ňom prebiehajúcim adhéznom konaní išlo o tie isté strany konania a ten istý predmet. Z uvedeného nesporne vyplýva, že ak by aj okresný súd v namietanom trestnom konaní zvolil postup, ktorý podľa sťažovateľa zvoliť mal, jeho výsledkom by nemohlo byť ním očakávané rozhodnutie, ale práve naopak, bolo by ním rozhodnutie s tými istými účinkami, aké nastali vydaním trestného rozkazu a následným podaním odporu proti nemu odsúdenou. Na tomto závere by nič nemohlo zmeniť ani sťažovateľom avizované uplatňovanie si práv poškodeného na hlavnom pojednávaní. Za týchto okolností ústavný súd konštatuje, že ak by aj napadnutý postup okresného súdu hodnotil ako taký, ktorý vykazoval znaky určitého procesného pochybenia, jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku však vzhľadom na výsledok konania nemala podstatný dosah.

Ústavnému súdu preto neostávalo iné iba ústavnú sťažnosť v tejto časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní a jeho trestným rozkazom a uznesením odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o nespokojnosť sťažovateľa s uloženým trestom odsúdenej, resp. s jeho neproporcionalitou medzi dĺžkou trvania uloženého trestu odňatia slobody a trvaním skúšobnej doby, ústavný súd k tomu poznamenáva, že zo žiadneho ustanovenia ústavy alebo dohovoru ani Trestného poriadku nevyplýva právo jednotlivca, teda ani poškodeného na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [obdobne I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09; porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie ESLP z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48], a teda tobôž nie právo na uloženie trestu podľa svojich predstáv o jeho spravodlivosti.

K porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a v čl. 11 ods. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu

K zásahu do základného práva vlastníť majetok malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že okresný súd neposkytol sťažovateľovi ústavne konformnú súdnu ochranu, resp. nepostupoval spravodlivo. Ústavný súd však porušenie základného práva na súdnu ochranu ani porušenie práva na spravodlivé súdne konanie nekonštatoval, preto nemohlo vzhľadom na uvedené podmienenosť dôjsť zo strany okresného súdu ani k zásahu do základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 ústavy alebo do práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Aj túto časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

	<p>K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy</p> <p>Možnosť domáhať sa ochrany označeného základného práva podaním ústavnej sťažnosti vo vzťahu k postupu okresného súdu bola pre sťažovateľa časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo vo veci trestné (prvostupňové) konanie. V čase rozhodovania a rozhodnutia ústavného súdu sa vec nachádza v stave jej právoplatného skončenia, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľ označil za porušovateľa jeho práv, už netrvalo a konanie o jeho ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03). Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	trestné konanie-adhézne poškodený trestné konanie-zásady trestného konania rozhodnutie-zákonnosť trestné konanie-rozhodnutie o treste konanie pred ústavným súdom-dokazovanie v konaní pred ústavným súdom náhrada škody (ujma) Ústavný súd Slovenskej republiky-právomoc ústavného súdu

Nález - prietahy:

spisová značka	I. ÚS 282/2019
populárny názov	Aplikácia § 390 CSP
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pri splnení predpokladov na použitie § 390 CSP je tu daná zákonná povinnosť krajského súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť. Je preto povinnosťou krajského súdu rozhodnúť vo veci samej. Opačný postup krajského súdu má za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sú v procesnom postavení žalovaných v spore, v ktorom žalobca žiadal o zdržanie sa výkonu stavebných prác a zároveň o odstránenie časti stavby. Napadnuté konanie sa začalo podaním žaloby na Okresnom súde Žilina (ďalej len "okresný súd") 19. apríla 2005 a súčasne so žalobou bol podaný aj

	<p>návrh na vydanie predbežného opatrenia na zdržanie sa výkonu stavebných prác. Následne žalobca doručil okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, z obsahu ktorého vyplýva, že sa od žalovaných domáha náhrady škody (z dôvodu nadmerného zatienu rodinného domu stavbou žalovaných, pozn.) vo výške určenej podľa znaleckého posudku. Po opísaní priebehu napadnutého konania sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti poukazujú na bezdôvodnú nečinnosť, neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu, ktorej dôsledkom je neúmeraná dĺžka konania s absenciou právoplatného rozhodnutia po viac ako 14 rokoch od začatia konania. Vo vzťahu k činnosti Krajského súdu Žilina (ďalej len "krajský súd") sťažovatelia poukazujú na nesprávny postup krajského súdu ako súdu odvolacieho, keď nerešpektoval § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP").</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom okresného a krajského súdu</p> <p>Aj keď ústavný súd pri formulovaní zásad pre určenie, či konanie prebieha v (ne)primeranej dobe, vychádza zo zložitosti veci, vlastného správania sťažovateľov či z konania a postupu všeobecného súdu v konkrétnom napadnutom konaní, vzhľadom na extrémnu dĺžku konania (14 rokov) tieto kritériá nepovažoval za významné podrobnejšie hodnotiť, pretože ako správne uvádzajú sťažovatelia vo svojej replike, ani právne či skutkovo náročnejší spor, akým je napadnuté konanie vzhľadom na vykonávanie dokazovania formou znaleckých posudkov a potrebu konajúceho súdu vysporiadať sa s mnohými odbornými otázkami, nesmie trvať v právnom štáte takúto dlhú dobu, lebo dôveryhodnosť justície tak trpí zásadným spôsobom.</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s postupom krajského súdu v napadnutom konaní osobitne poukazuje na jeho nesprávny postup v časti rozhodovania o odvolaní strán sporu, keď nepostupoval podľa § 390 CSP. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju dnes už konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej vo vzťahu k dôvodom, ktoré krajský súd viedli k nerešpektovaniu § 390 CSP, považuje za potrebné zdôrazniť, že pri splnení predpokladov na použitie § 390 CSP je tu daná zákonná povinnosť krajského súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (k tomu II. ÚS 379/2017, III. 727/2017, I. ÚS 227/18 či III. ÚS 5/2018). Možno tak uzavrieť, že došlo k neprimeraným prieťahom v napadnutom konaní pred okresným súdom i pred krajským súdom a bolo skutočne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, takže podmienky zásahu ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, tak ako boli uvedené, sú tu splnené.</p> <p>K primeranému finančnému zadosťučeniu:</p> <p>Sťažovatelia sa domáhali priznania finančného zadosťučenienia v sume 5 000 € každému zo sťažovateľov. Svoj návrh na priznanie finančného zadosťučenienia sťažovatelia zdôvodnili tým, že v dôsledku dlhodobej nečinnosti, resp. neefektívneho postupu a opakovaného pochybenia všeobecných súdov nadobudli pocit beznádeje a nedôvery v justičný systém, keďže konanie a rozhodovanie súdov presiahlo únosnú mieru a prieči sa princípu spravodlivosti. Sťažovatelia zdôraznili, že dlhotrvajúce prieťahy vnímajú zvlášť citlivo aj vzhľadom na svoj vek a pociťujú ich ako neprimerané obťažovanie zo strany všeobecných súdov. S prihliadnutím na extrémnu dĺžku konania vedeného na všeobecných súdoch, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ústavný súd priznal sťažovateľom nimi požadovanú sumu finančného zadosťučenienia.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p>

	<p>Základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu Žilina a Krajského súdu Žilina porušené boli.</p> <p>Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Sťažovateľom priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5000 Eur každému a náhradu trov konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	náhrada škody (ujma)-majetková ujma stavebné konanie prieťahy v konaní-extrémne stavba občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.